

nosti cti dojíti k odsouzení pro přestupek zanedbání povinné péče redaktorské a naopak může návrh na potrestání pro onen přestupek vésti k odsouzení pro trestný čin spáchaný obsahem (viz rozh. sb. n. s. č. 2678, 2715, 3066, 3098, 3177 a jiná). Leč přes tento právní omyl nalézacího soudu nelze zmateční stížnosti v tomto směru přiznati úspěch. Vždyť rozsudek zjišťuje o prvním článku, že z části vůbec nenaplnuje skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti cti (slovo *Parteihauptling*) a jinak, že se obžalovanému podařil důkaz pravdy pokud jde o výtky v tomto článku uvedené, takže nastala beztrestnost podle § 490 tr. zák. Veškerá tato zjištění platí neztenčeně i pro případ zanedbání povinné péče redaktorské; není-li tu trestného činu vůbec, pokud se týče zanikla-li trestnost podle § 490 tr. zák., není ani odsouzení obžalovaného pro přestupek podle § 6 tisk. novely možné a je tedy nasnadě, že přes onen nesprávný názor právní zprošťující rozsudek před zákonem obstojí

Čís. 3622.

Řidič automobilu nesmí jeti rychleji než 6 km za hodinu, kde silnice nemůže být přehlédnuta.

Jede-li po frekventované silnici za noční temnoty, musí vždy počítati s možností nahodilé překážky v jízdní dráze a musí být stále připraven zaříditi, čeho třeba, by mohl ihned podle potřeby stroj zastaviti.

Nevyviňuje spoluzavinění třetí osoby (kočího, který svůj povoz neosvětřil).

K subjektivní skutkové podstatě přečinu § 335 tr. zák. stačí, neuvědomil-li si pachatel nebezpečí s jeho jednáním (opomenutím) spojené, třebas jen z nedostatku povinné péče, již má použití každý normálně myslící a chápající člověk vzhledem k povaze činu a k daným okolnostem, a bylo-li nebezpečí při použití této obvyklé pozornosti též poznatelným.

(Rozh. ze dne 12. října 1929, Zm I 1/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 4. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335 a 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 písm. a) tr. ř., to i ono neprávem. Rozsudek nalézacího soudu spočívá na zjištění, že smrt inž. Huberta R-a nastala následkem sepse, která přistoupila k poranění při srážce auta obžalovaným řízeného, s povozem naloženým kládami, právě ve chvíli, kdy povoz na rozcestí zahýbal na boční cestu a kdy následkem stočení se vozu zatarasovaly klády celou

šíři silnice. Dále jest zjištěno, že obžalovaný při řízení auta v noční době mohl a musil viděti tuto překážku na takovou vzdálenost, že mohl auto dříve úplně zastaviti, takže by bylo nedošlo k nehodě, že však, ač spatřil včas povoz s kládami, nezmírnil rychlost, mylně předpokládaje, že překážka bude odstraněna dříve, než dojede k onomu místu, po případě, že nejel s patřičnou pozorností a nepozoroval dosti pečlivě a bedlivě silnici před sebou. Zmateční stížnost po právní stránce vytýká nedostatek zavinení obžalovaného ve směru subjektivním, ježto prý skutková podstata přečinu podle § 335 tr. zák. předpokládá jen obyčejnou míru chápavosti a bedlivosti; nebezpečí jako přirozený následek jednání neb opomenutí musí býti pachateli trestného činu poznatelné a musí u něho vzbuditi vědomí neb aspoň musí tu býti možnost vědomí, že má povinnost jednati určitým způsobem. V souzeném případě však obžalovaný prý nemohl předpokládati, že frekventovaná silnice Cheb—Praha může býti zatarasena kládami, tím méně, ana překážka opomenutím kočího vůbec ani nebyla osvětlena. Shledává též mylným názor nalézacího soudu, že obžalovaný měl po případě jeti rychlostí jen 6 km za hodinu; silnice jest prý úplně přehlednou, nemá křižovatek a jest mimo uzavřené osady, takže rychlost 45 km za hodinu byla přípustnou. I kdyby se vycházelo z tvrzení obhajoby, že hledíc na stoupání silnice bylo překážku viděti teprve na vzdálenost osmi kroků, zůstává rozhodným, že řidič jest povinen voliti při jízdě automobilu rychlost za všech okolností tak, by byl jejím pánem a by bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována; je povinen přiměřeně zmírniti rychlost jízdy, třeba též vůbec stroj zastaviti, kdyby nehody dopravy mohly býti způsobeny jeho vozidlem; nesmí jeti rychleji než 6 km za hodinu, kde silnice nemůže býti přehlédnuta.

Mínění zmateční stížnosti, že obžalovanému bylo volno jeti rychlostí 45 km za hodinu by předpokládalo, že silnice byla v místech těch úplně přehlednou. Za noční temnoty, jako v souzeném případě, může býti silnice přehlédnuta jen tehdy, když jednak příměstí tratě, po případě nikoliv silné záhyby silnice a nedostatek překážek v rozhledu, jednak též řádně fungující osvětlovací zařízení, vrhající dostatečné množství světla na přiměřený úsek jízdní dráhy, připouští možnost postřehnouti vše, co se na silnici děje, by řidič byl stále náležitě orientován o místech, kam jeho vůz dostihne v nejbližších okamžicích, a by takto zůstával stále pánem rychlosti a kdykoli mohl vůz po případě i zastaviti. Rozsudek výslovně zjišťuje, že obžalovaný v místě nehody měl dostatečný přehled úseku své jízdní dráhy, že musil a mohl spatřiti, že silnice jest zatarasena překážkou, i když vozka povozu kládami naloženého opomenul jej osvětliti, a že mohl takto zavčas auto zastaviti, takže nemusilo vůbec dojíti k nehodě. Jest jen logickým důsledkem těchto zjištění, že, ano k nehodě došlo, spatřuje v tom nalézací soud buď mylný předpoklad obžalovaného, že překážka pomine dříve, než s autem dostihne jejího místa, nebo nedostatek jeho pozornosti na jízdní dráhu a jeho bedlivosti. K subjektivní stránce skutkové podstaty přečinu podle § 335 tr. zák. podle stálé judikatury nejvyššího soudu stačí, když si pachatel trestného jednání neb opomenutí neuvědomil nebezpečí s tím spojeného, třebas jen z nedo-

statku povinné péče, již má použití každý normálně myslící a chápající člověk vzhledem k povaze činu a k daným okolnostem, a bylo-li nebezpečí při použití této obvyklé pozornosti též poznatelným. Že nebezpečí pro tělesnou bezpečnost vůbec, — nikoliv snad konkrétně nastavší výsledek — bylo pro obžalovaného poznatelné, vyplývá ze zjištění soudu, že zavčas musil a mohl viděti překážku zatarasující úplně silnici, vyplývá i z pouhé povinnosti průměrně bedlivého šoféra, zejména když jede po frekventované silnici, a to za noční temnoty, by vždy počítal s možností nahodilé překážky v jízdní dráze a byl stále připraven zaříditi patřičné podle okolností. V tom případě nevyvíňuje obžalovaného ani případné spoluzavinění třetí osoby — kočího, jenž svůj povoz neosvětlil, jehož jednání zrušovací soud tímto svým rozhodnutím nikterak neospravedlňuje — ježto, jak rozsudek zjišťuje, uskutečnil jednu z několika případných příčin nehody, a skutečnost ta již sama o sobě stačí k jeho trestní zodpovědnosti. Rozsudek vhodně dovozuje ze zodpovídání se obžalovaného, že povoz spatřil teprve v poslední chvíli, nedostatek náležité pozornosti, an podle výpovědi znalce mohl onu překážku spatřiti daleko dříve a včas, k čemuž jest podotknouti, že podle zjištění nalézacího soudu v místech nehody odbočoval povoz s kládami z hlavní silnice na silnici do G., a že tedy šlo o místo, kde odbočují různé směry jízdních drah; vzhledem k nepřehlednosti takového místa za noční temnoty, kdy reflektory auta osvětlují jen určitý kužel prostoru ve směru jízdy, nikoliv též cestu odbočující, bylo povinností obžalovaného snížit v místě tom doznanou jím rychlost 45 km za hodinu tak, by ihned podle potřeby mohl stroj zastaviti. Podřaděním činu obžalovaného nalézacím soudem podle skutkových zjištění pod ustanovení § 335 tr. zák. po případě též § 337 tr. zák., nebyl tudíž porušen zákon, neboť zjištění ta po stránce subjektivní i objektivní naplňují skutkovou podstatu onoho trestného činu.

Čís. 3623.

Podvod (§ 197 tr. zák.), vylákal-li kdo zápůjčku předstíraje, že předlužené auto, které dává do zástavy, je dluhů prosté, a spoluvina na tomto podvodu (§ 5 tr. zák.), ujišťovala-li osoba třetí zástavního věřitele, že tomu tak jest, a zaručila-li se za dluh.

Nezáleží na tom, zda věřitel nabyl platného zástavního práva; naproti tomu okolnost, že zaručivší se jest schopen platiti, vylučuje po případě u obou úmysl způsobiti škodu (§ 197 tr. zák.), stalo-li se zaručení platně (§ 1346 odst. 2 obč. zák.), nebo byli-li pachatelé subjektivně přesvědčeni, že jest zaručivší se záručným prohlášením zavázán k zaplacení.

(Rozh. ze dne 17. října 1929, Zm I 362/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa H-e do rozsudku kraj-